

KOHTI TUNTEIDEN AIKAKAUTTA?

”Olemme rakentaneet Suomeen hyvän ja oikeudenmukaisen yhteiskunnan, mutta se on rakennettu järjellä. Tunteet, luovuus ja intuitio on jätetty ulkopuolelle”, kirjoittaa tuoreessa kirjassaan Stakesin entinen yhteiskuntatutkija, Voimapajan kouluttaja ja ”postmoderni shamaani” Leila Simonen.

”Moderni hyvinvointivaltio on toimiva koneisto, joka on väritön, hajuton, äänetön. Aistimme ovat alikäytössä: en tunne tuulta ihollani, en haista tuomen tuoksua, en kuule linnun laulua. Järjen nimissä olemme väheksyneet viittä aistiamme, jotka ovat kanava itseemme ja sidos luontoon. Sen vuoksi elämän väkevyys on vähentynyt”, Simonen kuvailee.

”Järjellä me selitämme, mitä-toimme ja torjumme syvimät, haavoittavimmat ja tärkeimmät kokemuksemme. Suljemme silmämme elämän kiertokululta, luopumiselta ja kuoleman läsnäololta. Suomalaisen tehoyhteiskunnan ja hy-

vinvointivaltion takana on vain ohut arkea ylläpitävä kulttuurivaranto.”

Simonen mietti ja kehitteli kirjaansa osin Kreikassa, joka hänen mukaansa on pikemminkin oleilukulttuuri kuin tehoyhteiskunta. Ihmistien arki ja suhtautuminen toisiinsa on sydämellistä ja välittävää. Simonen ei tuntenut yhtään ihmistä, mutta tunsii, että hänestä välitetään.

Suomalaisen arjen kovuus näkyy mielenterveystilastoissa. Tutkimusten mukaan Suomessa joka kymmenes alaikäinen on häiriintynyt, pojista jopa joka viides.

Järjen yhteiskunnan tulevaisuus ei näytä kovin valoisalta.

Yhteiskunnan nopea muutos ja sisäisen maailman hauraus ovat huono yhdistelmä, kun ajatellaan suomalaisen yhteiskunnan tasapainoa vaikka parikymmentä vuotta eteenpäin.

”Nykyihmisen taito ilmaista itseään ja ymmärtää toista on huono.

Jälkimoderneilla ihmissuhdemarkkinoilla ihmiset ovat kiinnostuneita toisistaan vain hyötymistarkoituksessa. He metsästävät pikavoittoja, nautintoja, iloa, etua, statusta. Sitoutuminen merkitsee vaaraa; parisuhteessa rakastuneempi ja sitoutuneempi panee itsensä enemmän alttiiksi hylkäämisen tuskalle. Ja jokainen pelkää pohjimmiltaan haavoittuvuuttaan, hylätyksi tulemista ja torjutuksi tulemisen häpeää”, Simonen kirjoittaa.

Miten me saamme kontaktin tuohon kiellettyyn puoleen itsesämme – tunteisiin, luovuuteen ja intuitioon? Simonen vastaa tähän kirjassaan ja kirjallaan monin eri tavoin. Löytämisen ilon jätän lukijalle.

TUULA-MARIA AHONEN

LEILA SIMONEN
LOISTO
VOIMAPAJA OY, 2000